

# ROMANTİK HİKAYELER

## BİRİNCİ KİTAP

Romantik Aşk Hikâyeleri - Puzzle 1/2025

---

*Yazar: Raşit Tunca*

## ÖNSÖZ

Hayat, kimi zaman bir yağmur damlasında sessizce başlar.

Bu hikâye de öyle başladı...

Ben, Rasit Tunca, yıllar boyunca içinde taşıdığım sessizlikleri, kalbimdeki duyguları ve bir kedinin kucağında bozulan yalnızlığı yazmaya çalıştım.

Ve bir gün, kelimeler yalnızca benim için değil, bir başkası için de anlam taşıdığına, bu roman doğdu.

Bu küçük sevgi, kayıp ve yeniden buluşma romantik öyküsünde, umarım sen de kendinden bir parça bulursun.

Bu Hikayeler Kurgudur, Hayattan alıntı değildir, Kurguda olsa kendinizden bir parça bu hikayelerde mevcuttur. Umarım, aralarında, sizi de sürükleyen, içine çeken, bu benim hikayem dedirten bir tanesi bulunur.

— Raşit Tunca

Schrems, 07.11.2025

## **YAZAR HAKKINDA**

Rasit Tunca, Türk edebiyatında yazı, şiir ve tasavvufi sohbetlerle tanınan bir isimdir. Makaleleri, eserleri ve yazılarıyla, insanın iç dünyasına dair sorular sormayı sever. Kendine ait bir ruh hali olduğu kadar, okurun ruh haline de tercüman olmayı amaçlar. Yaşanmışlık ve içsel dönüşüm onun yazılarında sıkça karşılaşılan temalardır.

## Selim ile Münevver – Bir Yağmurun Hikâyesi

Tür: Romantik / Duygusal

Karakterler:

Selim: 32 yaşında, içine kapanık, yazar ruhlu bir adam.

Münevver: 28 yaşında, sanat galerisi yöneticisi, hayat dolu ama geçmişinde kırgınlıklar taşıyan bir kadın.

Helana: Selim'in kedisi. Sessiz ama sezgileri güçlü; hikâyede adeta "gizli anlatıcı" gibi davranır.

## 1. Bölüm – Karşılaşma

İstanbul, Kasım ayının soğuk ve nemli bir akşamına bürünmüştü. Yağmur, sokağın taş döşemelerinde yavaşça yankılanıyor; gökyüzü, kente hüznle karışık bir dinginlik serpiyordu. Selim, penceresinin önünde duran küçük gri kedisine baktı. Helana, dışarıdaki yağmuru izliyordu — tıpkı Selim gibi. Sessizdi. Bir süredir olduğu gibi...

Selim, son romanının bir türlü sonunu yazamıyordu. Masasının üzerindeki defter, yarım kalmış bir mektup gibiydi. Cümleleri vardı ama anlamı eksikti. Belki de anlam, çoktan başka bir yerdeydi.

“Helana,” dedi usulca, “sen de sıkıldın değil mi bu sessizlikten?” Kedi, başını çevirmeden kuyruğunu kıpırdattı. Az sonra pencereden bir rüzgâr esti, perdenin aralığından içeri bir serinlik doldu. Selim bir anlık dalgınlıkla perdeyi düzeltmek için kalktığı anda, Helana pencereden süzülüp dışarı atladı.

“Helana! Dur!”

Yağmurun altına koştu, ama kedi çoktan karanlığın içine karışmıştı. Selim, gömleğinin kollarını sıvayıp ıslak kaldırımlarda onu aramaya başladı. Sokağın sonunda bir ışık parlıyordu: küçük bir sanat galerisi. Kapısında “Münevver Art House” yazıyordu.

İçeriden hafif bir müzik sesi geliyordu; eski bir caz melodisi. Selim,

kedisinin bir ara o tarafa yöneldiğini görmüştü. Kapıyı aralayıp içeri girdi.

Islak ayakkabılarının çıkardığı sesle dikkat çekti. İçerideki tabloların arasında, siyah saçlarını dağınık bir topuzla toplamış bir kadın dönüp baktı.

Gözleri, Selim'in yıllardır yazamadığı o son cümleyi andırıyordu.

"Birini mi arıyorsunuz?" dedi kadın, gülümseyerek.

Selim utangaç bir ifadeyle başını eğdi.

"Evet... şey, kedimi. Küçük gri bir kedi. Adı Helana."

Kadın bir an düşündü, sonra yere eğildi ve bir tablonun arkasından küçük bir 'miyav' sesi geldi.

Helana oradaydı — elbette, en güzel tabloyu korur gibi duruyordu.

Kadın eğilip onu kucağına aldı.

"Sanırım bu güzellik sizi bekliyordu," dedi.

Selim gülümsedi; uzun zamandır unuttuğu bir ifadeydi bu.

"Ben Münevver," dedi kadın.

"Selim," diye karşılık verdi o da.

İkisi de aynı anda, kucağındaki kediye baktı. Helana usulca mırladı, sanki "nihayet" der gibiydi.

Dışarıda yağmur dinmişti, ama içeride yeni bir hikâye başlamıştı.

## 2. Bölüm – Yakınlaşma

Helana o akşamdan sonra Selim’in evine döndüğünde, sanki başka birine dönüşmüştü. Daha neşeliydi, daha sıcak davranıyordu — ya da Selim öyle hissediyordu.

O gecedен sonra, Münevver’in galerisine uğramamak için bahanesi kalmamıştı.

İlk gün “teşekkür etmek” için uğradı.

İkinci gün “tesadüfen” geçtiğini söyledi.

Üçüncü gün, bahanesiz gitti.

Münevver, her gelişinde ona çay ikram etti. Galeri duvarlarını süsleyen resimler arasında bazen sessizce yürürler, bazen sanat üzerine konuşurlardı. Ama aslında söyledikleri her söz, başka bir duygunun cümlesiydi.

Bir akşam, Münevver elinde bir tabloyla geldi:

“Bu yeni sergi için,” dedi. “Adını ‘Yarım Cümle’ koydum. Bir roman sayfasından esinlendim. Belki senin gibi biri tamamlar diye düşündüm.”

Selim, o cümlede kendini buldu.

Defterinde aylarca boş kalan sayfaya o gece bir şeyler yazmaya başladı.

“Bir kadın vardı,” diye başladı satırlarına, “yağmurun ortasında ışık gibi...”

Helana, masanın kenarına kıvrılmış, onları izliyordu. Kediler,

insanların kalbinde neler olup bittiğini sezmekte ustadır; Helana da bunun istisnası değildi.

Zamanla Selim, galeriye sadece tabloları görmek için gitmedi. Münevver'in kahkahasının yankılandığı o küçük odada kendini iyi hissettiği için gitti. Ama bir gün, galeriye vardığında kapının önünde yabancı bir adam gördü. Münevver onunla konuşuyordu — yüzünde tuhaf bir gerginlik vardı.

Adam gittikten sonra Münevver, Selim'in gözlerine bakmadan, "Eski bir dost," dedi. Ama sesindeki kırılma, "eski bir yara"yı anlatıyordu.

Selim o gün fazla kalmadı. Eve döndüğünde yazamadı da. Helana kucağına geldi, başını Selim'in göğsüne yasladı.

Selim usulca fısıldadı:

"Helana, sence bir insan geçmişinden tamamen kurtulabilir mi?"

Kedi cevap vermedi — ama sessizliği, "Bekle," der gibiydi.



### 3. Bölüm – Ayrılık ve Sessizlik

Sonbahar yerini kışa bırakırken, İstanbul’un sokakları griye bürünmüştü.

Selim, artık her sabah Münevver’in galerisinin önünden geçiyor, ama içeri girmeye cesaret edemiyordu.

Bir süredir aralarında görünmeyen bir sessizlik büyümüştü.

O “eski dost” bir daha gelmişti galeriye. Selim, uzaktan görmüştü.

Bu kez adam, Münevver’in elini tutuyordu.

İçinde tanımlayamadığı bir kıskançlık, bir kırılma oldu.

Hiçbir şey sormadı — sadece bir daha uğramadı.

Münevver, Selim’in yokluğunu fark etti elbette.

O günlerde galeriye kimse gelmiyor gibiydi. Tablolar sessizdi.

Kahve soğuyordu.

Ama o da Selim’e yazamadı.

Çünkü bazen, bir kelime bile geçmişteki yarayı yeniden açmaya yeterdi.

Helana ise ikisinin arasında kalmış gibiydi. Bir gün Selim’in evinden çıkıp bir daha dönmedi.

Sokaklar ıssız, hava soğuktu. Selim gecelerce onu aradı — tıpkı o ilk gece olduğu gibi.

Yağmurun altında, seslenip durdu:

“Helanaaa!”

Ama ne ses vardı, ne mırlama.

O günlerde Selim yazmayı bıraktı.

Kelimeler, Münevver'in sessizliğiyle birlikte sanki ondan da kaçmıştı.

Münevver ise geceleri galerisinde oturup Helana'nın bıraktığı pati izlerine baktı. Kedi bir gece camın önüne gelmiş, sonra kaybolmuştu.

Ve o an anladı:

Helana, ikisinin hikâyesinin sessiz tanığıydı. Belki de şimdi, onları yeniden bir araya getirecek bir işaret olacaktı.

Bir sabah, Münevver galerinin kapısını açtığı anda, içeriye tanıdık bir "miyav" sesi doldu.

Helana oradaydı — üstelik boynunda küçük bir notla.

Notta sadece üç kelime yazıyordu:

"Beni aramadın, Münevver."

Selim'in el yazısıydı bu.

#### 4. Bölüm – Kavuşma

Münevver, elindeki notu uzun süre bırakamadı.

Küçük kâğıt parçası, kalbinde birden fazla duyguyu uyandırmıştı: özlem, suçluluk, umut.

Helana ise sanki hiçbir şey olmamış gibi mırıldanıyor, Münevver'in etrafında dolanıyordu.

O an anladı — Helana yalnızca bir kedi değil, iki kalbin arasında bir yoldu.

Ertesi sabah, galeri henüz açılmadan kapı çaldı.

Münevver kalbini tutar gibi kapıya yürüdü.

Karşısında Selim duruyordu.

Yüzü yorgundu, ama gözleri ilk tanıştıkları o yağmurlu akşamdaki gibi parlaktı.

“Helana'yı bulmuşsun,” dedi Selim, hafif bir tebessümle.

“Evet,” dedi Münevver, sesi neredeyse fısıltı gibiydi. “Ama seni bulmam biraz daha zor oldu.”

Bir süre sessizlik oldu.

Sonra Selim elindeki defteri uzattı.

“Roman bitti,” dedi.

Münevver defteri açtı; ilk sayfada şu cümle yazılıydı:

“Bazı hikâyeler bir kedinin mırlaması kadar sessiz başlar, ama bir insanın kalbinde yankı bulduğunda sonsuza kadar sürer.”

Münevver'in gözleri doldu.